పూజ్య గురుదేవులు

జ్ఞానప్రపూర్ణ

శ్రీ దేవిశెట్టి చలపతిరావు గారు B.Sc., (Ag)

వ్యవస్థాపకులు : ఆధ్యాత్మిక జ్ఞానపీఠం, చిలకలూరిపేట

Contact : (Mobile) 80085 39770 / (Land Line) 08647 254716

Email : care@srichalapathirao.com

Visit www.srichalapathirao.com to listen Pravachanas

భగవాన్

శ్రీ రమణ మహర్షుల వారి

ఉపదేశసారము

వ్యాఖ్య :

"అభినవ వ్యాస" "జ్ఞానప్రపూర్ణ"

శ్రీ దేవిశెట్టి చలపతిరావు, B.Sc..(Ag)

వ్యవస్థాపకులు

అధ్యాత్మిక జ్ఞాన పీఠం :: చిలకలూరిపేట.

<u>ప్రతులకు :-</u>

శ్రీ డి.చలపతిరావు,

డోర్ నెం.23-141,

సాలిపేట,

చిలకలూరిపేట - 522 616,

గుంటూరు జిల్లా.

ఫోన్ : **08647 - 254716**

సెల్ : **80085 39770**

భగవాన్ శ్రీ రమణ మహర్షుల వారి ఉపదేశసారము

ఉపోద్ఘాతం

ఈ లోకంలో ప్రతి మానవుడు – అతడు తెలివిగలవాడైనా – తెలివి తక్కువవాడైనా, ఉన్నవాడైనా – లేనివాడైనా, చదువుకున్న వాడైనా – అక్షరజ్ఞానం లేనివాడైనా, చిన్నవాడైనా–పెద్దవాడైనా, స్త్రీ యైనా – పురుషుడైనా ఎవరైనా సరే హాయిగా, ఆనందంగా ఉండాలని, సుఖంగా జీవించాలని; ఏ కష్టాలు, బాధలు, భయాలు, దు:ఖాలు లేకుండా ఎప్పుడూ నవ్వుతూ త్రుళ్ళుతూ బ్రతకాలనీ కోరుకుంటాడు. అలా కోరుకోవటమే కాదు, అలా ఆనందంగా జీవించటానికి బుద్ధితో జాగ్రత్తగా ఆలోచించి అనేక నిర్ణయాలు తీసుకుంటూ ఉంటాడు. అనేకమైన కర్మలు చేస్తుంటాడు. వ్యాపారం చేస్తాడు, ఉద్యోగం చేస్తాడు, ఏదో వృత్తిని చేపడతాడు, లేదా రాజకీయాలలో దిగి ఉన్నత పదవులు సంపాదిస్తాడు. అందుకొరకు నిజాయితీగా కష్టపడి పనిచేస్తాడు, లేదా అక్రమ మార్గాలలో సంపాదిస్తాడు. అనేక వస్తువులను సంపాదిస్తాడు, ధనాన్ని సంపాదిస్తాడు, ఇళ్ళు కడతాడు, తోటలు పెంచుతాడు, స్విస్ బ్యాంకులలో ధనాన్ని నింపుతాడు. ఎలాగో ఒకలాగా ఆనందాన్ని పొందాలని ప్రయత్నిస్తుంటాడు. అనేక సందర్భాలలో ఆనందం వచ్చినట్టే వస్తుంది. ఆ తర్వాత వస్తువు పోవటం వల్లనో, పదవులు పోవటం వల్లనో, శత్రువుల వల్లనో, లేదా తనలోని కోరికల స్వభావం మారటం వల్లనో ఈ వచ్చిన ఆనందం వచ్చినట్టే వచ్చి ఆవిరైపోతుంది. మళ్ళీ మనస్సులో అసంతృప్తి. దానిని పోగొట్టుకోటానికి మళ్ళీ ప్రయత్నాలు ప్రారంభం. మళ్ళీ వాటివల్ల ఆనందం వస్తుంది. కాని అదీ తాత్కాలికమే. మళ్ళీ అసంతృప్తి. కొందరికి ఎన్ని సంపదలున్నా ఎంత ధనమున్నా

చాలదు.ఇంకా ఇంకా కావాలి. అసంతృప్తి. ఇక కొందరికి తమకు లేదని గాక, ఎదుటివాడికి ఉన్నదే అని బాధ, అసూయ. కొందరికి ఉన్నవి చేజారిపోతాయేమోననే భయం.ఏ క్షణం ఏమౌతుందోననే భయం. ఈశోకం-భయం ప్రతి మానవుడిని వెంటాడుతూనే ఉంటాయి. “శోకస్థాన సహస్రాణి – భయస్థాన శతానిచ” వేలకొద్దీ శోకాలు, వందల కొద్దీ భయాలు. ఈశోకాలు – భయాల మధ్య ఇంక ఆనందం ఎక్కడ? ఒక వేళ ఉన్నా ఎంతకాలం ఉంటుంది? ఒక వేళ అన్నీ బాగున్నా క్రమక్రమంగా ఈ దేహంలో మార్పులుచోటు చేసుకుంటున్నాయి. ఇంద్రియాలు క్రమంగా పనిచేయటం లేదు. వృద్ధాప్యం మీద పడుతున్నది. రోగాలు రాగాలు తీస్తూ వచ్చి కూర్చుంటున్నాయి. చివరికి ఏదో ఒకనాటికి ఈ దేహం రాలిపోవాల్సిందే. మళ్ళీ మరోజన్మ. ఆ జన్మలో మళ్ళీ ఆనందం కోసం పరుగులు. ఇంతకు ముందు ఎన్నో జన్మలలో పరుగులు తీశాం. ఈ జన్మలోనూ తీస్తున్నాం. అయినాసరే మనం కోరుకున్న శాశ్వత ఆనందం లభ్యం కావటం లేదు. మనకు కావలసింది దు:ఖం లేని ఆనందం. శాశ్వతంగా ఉండే ఆనందం. మార్పులు లేని ఆనందం. కానీ మనకు వస్తున్నది తాత్కాలిక ఆనందం. దు:ఖంతో –భయంతో కూడి ఉన్న ఆనందం. ఏ మాత్రం పరిస్థితులు మారినా జారిపోయే ఆనందం. ఇదికాదు మనం కోరుకుంటున్నది. మరి మనం కోరుకొనే ఆనందం మనకు ఎందుకు రావటం లేదు? పుట్టిన దగ్గర నుండి చచ్చేదాకా ఎన్ని కర్మలు చేసినా, ఎన్ని సంపదలు కూడబెట్టినా,ఎందరు వ్యక్తులను తనవారిగా చేసుకున్నా – ఎందుకు ఈ శాశ్వతానందం దక్కడం లేదు? ఈ ప్రపంచంలో ఎంతదూరం పరుగెత్తినా పరుగులే తప్ప శాశ్వత ఆనందం లభించటం లేదేమిటి? పైగా ఆనందం కోసమని కర్మలు చేస్తున్న కొద్దీ కర్మ ఫలాలు, వాసనలు కూడుకొని అవి మనను మరింత బంధిస్తున్నాయి. జనన మరణ

చక్రంలో పడేస్తున్నాయి. జన్మ–కర్మ వలయంలో – సుడిగుండంలో త్రిప్పుతున్నాయి. ఎందువల్ల? ఈ లోకంలోని వస్తువులు గాని, విషయాలు గాని, భోగాలు గాని అనిత్యమైనవి. అనిత్యమైన విషయాలు అనిత్యమైన ఆనందాన్నిస్తాయే గాని శాశ్వతానందాన్నివ్వలేవు. మరి ఏమిటి దీనికి పరిష్కారం ? శాశ్వతమైన ఆనందం నీకు కావాలంటే అశాశ్వతమైన, అనిత్యమైన వస్తువుల వెంట, విషయాల వెంట పడరాదు. శాశ్వతమైన వస్తువేదో తెలుసుకొని అట్టి వస్తువును పొందటానికి ప్రయత్నం చేయాలి. శాశ్వత వస్తువు పరమాత్మ.కనుక ఆ పరమాత్మను తెలుసుకొని ఆయనను ఆశ్రయించాలి. ఆయనకు దగ్గర కావాలి. ఆయనతో ఐక్యం కావాలి. అప్పుడే ఆనందం. శాశ్వతానందం. దానితో దు:ఖాలన్నీ మటుమాయం.

అయితే పరిమితమైన వస్తువులు పరిమితమైన ఆనందాన్నిస్తాయే గాని శాశ్వతానందాన్ని ఇవ్వలేవని ముందుగా గ్రహించాలి. తర్వాత తాను అనుభవిస్తున్న దు:ఖాల నుండి విడుదల పొందాలంటే తాను సమస్త కర్మ బంధనాల నుండి విడుదల పొంది, శాశ్వత పరమాత్మను తెలుసుకొని ఆయనతో ఐక్యమై పోవడం, మోక్షాన్ని పొందటం ఒక్కటే శాశ్వత పరిష్కార మార్గమని గుర్తించాలి. అట్టి మోక్ష సాధనకు తీవ్ర ప్రయత్నం చెయ్యాలి.

మోక్షమంటే మరేమీకాదు. నీ సహజ స్థితియే మోక్షం. నీవు పరమాత్మ స్వరూపుడివే. నీవు మోక్ష స్వరూపుడివే. నీవు శాశ్వత ఆనంద స్వరూపుడివే. అయితే ఆ సంగతి నీవు మరచావు. నీవెవరో నీవు మరచావు. నిన్ను నీవు తెలుసుకోకపోవటమే నీ బాధలకు కారణం. కనుక ఇప్పటికైనా నీ కళ్ళు తెరచి నీవెవరో తెలుసుకో. నీ సమస్యలన్నీ తీరిపోతాయి.

అయితే ఎలా తెలుసుకోవాలి? ఎవరు చెబుతారు? శాస్త్రాలు చెబుతాయి. అయితే మనకు ఎన్నో శాస్త్రాలున్నాయి. భౌతిక శాస్త్రం,

రసాయనిక శాస్త్రం, గణిత శాస్త్రం, పదార్ధ విజ్ఞాన శాస్త్రం, జంతు శాస్త్రం, వైద్య శాస్త్రం, జ్యోతిష్య శాస్త్రం.. అని – ఇవన్నీ ఈ ప్రపంచాన్ని గురించి; ఇందులోని వస్తువులు, ప్రాణులు, విషయాల గురించి; దేహాదుల గురించి చెబుతాయే గాని నీ గురించి చెప్పవు. ఈ శాస్త్రాల ద్వారా ఎన్ని విషయాలు తెలుసుకుంటున్నా – ఎన్నిరకాల సౌకర్యాలు పొందుతున్నా – ఎన్ని నూతన వస్తువులు కనిపెడుతున్నా నీలోని అసంతృప్తి పోతున్నదా? శాశ్వత ఆనందం కలుగుతున్నదా ? లేదు. అందుకే ఈ శాస్త్రాలన్నీ మూగబోయిన చోట వేదాంత శాస్త్రం దర్శనమిస్తుంది.

జాగ్రదవస్థలో ఒక ప్రపంచం ఉన్నది. అది దృశ్యం. ఈ దృశ్యాన్ని చూచే వాడొకడున్నాడు. అతడే ద్రష్ట. కళ్ళు మూసుకొని నిద్రపోతే – ఈప్రపంచం కాస్తా అదృశ్యం. కొంతమంది కళ్ళు సగం తెరుచుకొనే నిద్ర పోతుంటారు. అంటే వారికి నిద్రలో కూడా ఈప్రపంచాన్ని వదిలి పెట్టటం ఇష్టం లేదేమో! అయితే వారికీ ఈ ప్రపంచం అదృశ్యమే, నిద్రించే వాడికి ఏ ప్రపంచం లేదు.

ఈ ప్రపంచాన్ని 'ఇదం' వస్తువు అంటారు. ఇది ఇది అని చూడబడేది. దానిని చూచే 'నేను' 'అహం' వస్తువును. జాగ్రదవస్థలోఈ రెండూ ఉన్నాయి. అలాగే స్వప్నావస్థలో కూడా ఒక ప్రపంచం ఉంది. దానిని చూచే వాడూఉన్నాడు. అంటే అక్కడా ఇదం – అహం రెండూ వున్నాయి. అయితే సుషుప్తి సంగతేమిటి? అక్కడ ఏ ప్రపంచము లేదు. అంటే ఏ దృశ్యము లేదు. ఏమీ లేదు కనుక చూచే వాడొకడు ఉండే వీలులేదు. అయితే అక్కడ రెండూ లేకపోయినా రెంటికి ఆధారమైన 'తాను' ఉన్నాడు. అలా ఉండి ఉండకపోతే ఆ అనుభవాన్ని చెప్పటం గాని, మళ్ళీ నిద్ర లేవటం గాని జరగదు గదా ! అయితే ఇక్కడే 'నేను'కు – 'తాను'కు మధ్యనున్న తేడా గ్రహించాలి.

'నేను' కొంతకాలం ఉండేది. తర్వాత పోయేది. జాగ్రదవస్థలో ఉంటుంది. సుషుప్తిలో ఉండదు. 'తాను' మాత్రం అన్ని అవస్థలలో ఉండే నిత్యసత్యం. 'నేను' అనగానే కొన్ని భావాలు, ఆలోచనలు, సంకల్పాలు, కోరికలు, ఇష్టాఇష్టాలు ఉంటాయి. 'తాను'లో ఇవేవీ ఉండవు. 'నేను' రాకముందు ఎందరో ఉన్నారు. 'నేను' పోయిన తర్వాత కూడా ఎందరో ఉంటారు. కాని 'తాను' అనేది ఒక్కటే. తనకన్నా వేరే ఎవరూ ఎప్పుడూ వుండరు.

ఈ ప్రపంచం – నేను – తాను – ఈ మూడింటి మధ్యనడిచే కథ ఏమిటో చూద్దాం. జాగ్రదవస్థలో ఒక ప్రపంచం, దానిని చూస్తూ తెలుసుకుంటూ ఉండే 'నేను' ఉన్నాను. అయితే నిద్రలోకి జారుకోవటంతో ఈ ప్రపంచమంతా చుట్టచుట్టుకొని నేనులోనికి పోతుంది. ఈ నేను 'తాను'లోనికి పోతుంది. ఇదే సుషుప్తి. మళ్ళీ జాగ్రత్త లోకి రావటంతో 'తాను'లో నుండి ఈ నేను లేస్తాడు. 'నేను'లో నుండి ఈ ప్రపంచం లేచి దర్శనమిస్తుంది. మారిపోతుండే ఈ ప్రపంచాన్ని, ఈ ప్రపంచాన్ని చూచే నేను ను స్వరాన్నీ ప్రకాశింపజేసేదే మార్పులు లేని ఈ 'తాను'. తాను నిత్యం – సత్యం – శుద్ధం – బుద్ధం – ముక్తం.

ఈ దేహేంద్రియాలతో తాదాత్మ్యం చెంది, కర్మలు చేస్తూ ఫలితాలను అనుభవిస్తూ ఉండే జీవుణ్ణి 'నేను' (అహం) అనే పదంతోను – ఈ జీవుడికి ఆధారమైన ఆత్మను – నిత్య – సత్య పరమాత్మ చైతన్యాన్ని 'తాను' అనే పదంతోను రమణ మహర్షి తెలియజేయడం జరిగింది. ఈ 'తాను' యే మన నిజస్వరూపం. మన నిజస్వరూపాన్ని తెలియజేసే జ్ఞానాన్నే 'ఆత్మజ్ఞానము' అంటారు. ఈ ఆత్మజ్ఞానము వల్లనే మన యదార్థ స్వరూపం ఏదో తెలుస్తుంది. అలా మన స్వరూపం మనకు తెలిసి స్వస్థితిలో ఉండటమే మోక్షం. అదే శాశ్వత ఆనంద స్థితి. ఆత్మజ్ఞానం లేకుండా ఎన్ని

కర్మలు చేసినా మోక్షం లేదు. ఆత్మజ్ఞానాన్ని సందేశాల ద్వారా – ఆదేశాల ద్వారా తెలుసుకొనే వీలు లేదు. కేవలం 'ఉపదేశం' ద్వారానే తెలుసుకోవాలి. ఈ ఉపదేశాన్ని అందించేవే ఉపనిషత్తులు. ఉపనిషత్తులందించే జ్ఞానాన్ని పిండి ఆసారాన్ని అందించేదే ఉపదేశసారం అనే గ్రంథం. ఈ ఉపదేశ సారాన్ని అందించింది సామాన్య పండితుడు కాదు, గ్రంథ పరిశోధన చేసిన కవీ కాదు. ప్రపంచానికి అతీతంగా – మనస్సుకు అతీతంగా – నేనుకు అతీతంగా – తనలో తానుగా ఉంటూ, ఈ ప్రపంచంలో అందరి మధ్యన నడయాడిన ఆత్మజ్ఞాన సంపన్నుడైన ఒకమహాత్ముడు – మానవాతీత శక్తి – కదులుతున్న దేవాలయం – సాక్షాత్ భగవంతుడే అయిన భగవాన్ శ్రీ రమణ మహర్షి. తన అనుభవాన్నంతా పిండి సారంగా అందించారు ఈ ఉపదేశసారమనే 30 శ్లోకాలు గల చిన్న గ్రంథంలో...

భగవాన్ రమణ మహర్షి

భారతదేశంలోని మహాత్ములలో, ఆత్మానుభూతి చెందిన పరమ జ్ఞానులలో అతి ముఖ్యమైన వారు భగవాన్ రమణ మహర్షి.

ఆయన 1879సం॥రం డిసెంబరు 30వ తేదీన అర్ధరాత్రి ఒంటిగంట వేళ తమిళనాడులోని "తిరుచ్చుళి"లో జన్మించారు. తండ్రి సుందరం అయ్యరు, తల్లి అళగమ్మాళ్. ఆయనకు తల్లితండ్రులు పెట్టిన పేరు 'వెంకటేశ్వరన్'. అయితే అందరూ 'వెంకటరామన్' అని పిలిచేవారు. తండ్రి ప్లీడరు వృత్తిలో చాలా గౌరవింపబడేవారు. ఆయనకు ముగ్గురు సంతానం. అందులో రెండవ వారే మన మహర్షి.

బాల్యంలో ఎటువంటి ప్రతిభ కాని, ప్రత్యేకత గాని లేకుండానే పెరిగారు. చదువులో గాని, లౌకిక విషయాలలో గాని, మత విషయాలలో గాని, ఏ ప్రత్యేకత లేని సామాన్య జీవితం ఆయనది. అయితే ఆటల యందు బాగా ఆసక్తి ఉండేది. బలం గల ధృడమైన శరీరం ఆయనది.

ఆటలాడటం, స్వేచ్ఛగా తిరగటం తప్ప చదువులో ఎట్టి శ్రద్ధ చూపలేదు.

చిన్నతనంలోనే తండ్రి చనిపోవటంతో పినతండ్రి ఇంటిలోనే పెరుగుతున్నాడు వెంకటరామన్. ఆయనకప్పుడు 17 సం॥ల వయస్సు. అది 1896 వ సం॥రం జూన్ నెల. ఒక రోజున తన పినతండ్రి ఇంటి మొదటి అంతస్తులో ఏకాంతంగా కూర్చున్నాడు. ఆరోగ్యం బాగానే ఉంది. కాని ఉన్నట్టుండి అతడిలో మరణ భయం కలిగింది. తాను చనిపోబోతున్నాను అనే భీతిపట్టుకుంది. అకస్మాత్తుగా అతడికీ ఆలోచన కలిగింది. ఇప్పుడు నేను చనిపోతున్నాను గదా ! చనిపోయేది ఏది? ఈ శరీరమే గదా ! ఇలా అనుకుంటూ పడుకుని చనిపోయిన వానిలా అన్ని అవయవాలు బిగించాడు. సరే ఈ దేహం చనిపోయింది. దీనిని స్మశానికి తీసుకెళ్ళి కాల్చేస్తారు. మరి ఈ శరీరం పోతే నేను కూడా పోయినట్లేనా? ఈ శరరమే 'నేనా'? కాదు.ఎందుకంటే ఈ శరీరం కట్టెలా బిగుసుకు పోయి, కదలక మెదలక ఉన్నా నేను ఆలోచనలు చేయగలుగుతున్నాను గదా! అంటే ఈ శరీరం కన్నా ఆలోచనలు చేసే నేను వేరే వున్నాను గదా! అంటే నేను ఈ శరీరం కాదు. ఈ శరీరం కన్నా వేరేగా ఉన్నాను – అనే భావన కలిగింది. 'నేను' అనే మాట – భావం అతడి మనసంతా ఆక్రమించింది. ఇదే ఆ తర్వాత ఆయన జీవితంలో గొప్పమార్పు తెచ్చింది.

ఈ 'నేను' ఎవరు? అనే చిక్కుప్రశ్నకు సమాధానం వెతుకుతున్నాడు. ఇక రెండవ ఆలోచనే లేదు. చదువు మీద, బంధువుల మీద, మిత్రుల మీద, ఆటపాటల మీద ఆసక్తి తగ్గిపోయింది. పూర్వం లాగా అన్ని విషయాలకు చలించటం లేదు. ఎటువంటి ఆహారం ఇచ్చినా మారు మాట్లాడకుండా దానినే తింటున్నాడు. రుచులు, వాసనలు పట్టటం లేదు. వినయము, సాధు స్వభావము, ఉదాశీనత పెరిగినవి. మధుర లోని మీనాక్షీ దేవాలయానికి వెళ్లి గంటల తరబడి శివుని ఎదుట,మీనాక్షీ దేవి

ముందు మౌనంగా కూర్చొనేవాడు. భగవానుని అనుగ్రహం కావాలని భావిస్తూ 'నేను' అనే భావనలోనే మౌనంగా గడిపేవాడు. ఆరువారాలు ఇలాగే గడిచింది. చివరకు ఆగష్టు 29, 1896న తాను చదువుతున్న తరగతి పుస్తకాలను కట్టగట్టి ఆవలపారవేసి ధ్యానంలో నిమగ్నమయ్యాడు. ఇదంతా చూస్తున్న అన్నగారు నాగస్వామి "ఈచదువు సంధ్యలు పట్టనివాడికి నీకు ఇక్కడ ఏంపని"? అని చీవాట్లు వేశాడు. ఇలాంటి మాటలు ఇంతకు ముందు విన్నా ఈ సారి మాత్రం మనస్సు చివుక్కుమన్నది. "అవును. నాకిక్కడేం పని"? అని మనస్సులోనే భావించాడు. వెంటనే కొన్ని నెలల క్రిందట జరిగిన సంఘటన గుర్తుకు వచ్చింది.ఒక బంధువు ఎక్కడెక్కడో పుణ్యక్షేత్రాలు తిరిగి రాగా,ఆయనను 'ఎక్కడకు వెళ్ళారు'? అని వెంకటరామన్ అడిగారు.దానికాయన 'అరుణాచలం' అన్నారు. ఆమాట వినటంతోనే ఆబాలునిలో ఏదోతెలియని అనుభూతి – పారవశ్యం – ఆశ్చర్యం కలిగింది. అరుణాచలం అనేది ఎక్కడో దేవలోకంలో గాక ఈభూమి మీదనేఉన్నది అనే విషయం ఆయన హృదయాన్ని కదిలించింది. అంతే 'అరుణాచలం' ఆయన మనస్సులో నిలిచిపోయింది. ఇప్పుడది గుర్తుకు వచ్చింది.

వెంటనే అన్నగారితో తాను బడికిపోతున్నానని చెప్పగా నాగస్వామి "క్రిందనున్న పెట్టెలో 5/–లున్నాయి. అవి తీసుకెళ్ళి నా కళాశాల జీతం చెల్లించమన్నాడు. అదికూడా తనకు దైవ ఆదేశమేనని భావించాడు. వెంటనే అరుణాచలానికి రైల్వేమార్గాన్ని మ్యాప్‌లో గుర్తించి, దానికి 3 రూపాయలు సరిపోతాయని అంచనా వేసి, మిగిలిన రెండురూపాయలు కనిపించే స్థలంలో ఉంచి, లెటరు వ్రాసిపెట్టి కట్టుబట్టలతో 3/–లు తీసుకొని స్టేషనుకు వెళ్ళాడు. ఆ లేఖలోఇలా ఉన్నది.

"నా తండ్రిని అన్వేషించుటకై ఆయన ఆదేశంతో నేనిక్కడ నుండి వెళుతున్నాను, 'ఇది' ఒక సత్కార్యానికే బయలు దేరుతున్నది.కనుక

ఈ విషయమైఎవరూ చింతించవద్దు. దీనిని వెదికి కనిపెట్టటానికి డబ్బు ఖర్చు చేయనవసరం లేదు. నీకళాశాల జీతం చెల్లించలేదు. 2/–లు ఇక్కడే విడిచిపెట్టబడ్డాయి. ఇట్లు ..... (సంతకం లేదు)

ఈ లేఖలో మొదటి వాక్యం 'నేను'తో మొదలు పెట్టి తర్వాత 'ఇది' అని వాడటం జరిగింది. అంటే అప్పటికే దేహాన్ని వేరుగా చూడటం ప్రారంభమయిందన్న మాట.

అలా స్టేషన్‌కు వెళ్ళి మధ్యలో విల్లుపురంలో దిగి, అనేక బాధలు పడి, తన చెవిపోగులు తాకట్టు పెట్టి, 4 రూపాయలు తీసుకొని వారిచ్చిన మిఠాయితో సెప్టెంబర్ 1వ తేదీన తిరువణ్ణామలైలో దిగాడు. అక్కడకు చేరగానే ఉద్విగ్న హృదయంతో దేవాలయానికి పరుగెత్తాడు. తనకు స్వాగతం చెప్పటానికా! అన్నట్లు దేవాలయ ద్వారాలన్నీ తెరచే ఉన్నాయి. అక్కడెవ్వరూ లేకపోవటంతో సరాసరి గర్భగుడిలోనికి పోయి స్వామికి తన రాకను తెలియజేశాడు. తండ్రీ ! నీ దగ్గరకు వచ్చేశాను. ఇక నీయిష్టం అన్నాడు.

తరువాత గుడి బయటకు వచ్చి, అయ్యంగుళం అనే చెరువు దగ్గరకు వచ్చి, ఇంక ఈ మొద్దుకు (శరీరానికి) మిఠాయి ఎందుకు ? అని క్రితం రోజు ఎవరో విందులో ఇచ్చిన మిఠాయిని ఆ చెరువులోనికి విసిరి వేశాడు. కొంత దూరం పోగానే ఒకడు కనిపించి నీ జుట్టు తీసివేయమంటావా? అని అడగటంతో అంగీకరించాడు. తరువాత తన వస్త్రాన్ని చింపి చిన్న పేలికను గోచీపెట్టుకొని మిగిలిన వస్త్రాన్ని, జంధ్యాన్ని, తన దగ్గర మిగిలి ఉన్న చిల్లర డబ్బులను దేవాలయానికి ఎదురుగా ఉన్న కోనేరులో పారవేశాడు. ప్రాపంచిక బంధాలన్నింటిని అలా విడిచిపెట్టి వేసి, "నీ ఆజ్ఞ ప్రకారం చేరుకున్నాను" అని చెబుతూ అరుణాచలేశ్వరునకు తనను తాను సర్వ సమర్పణ గావించుకున్నాడు. అక్కడి వేయిస్తంభాల

మండపంలో తపస్సుకు కూర్చున్నాడు. అక్కడ పిల్లల అల్లరి ఎక్కువ కావటంతో పాతాళ లింగమనే భూగర్భ గుహలోనికి చేరాడు. అక్కడికి ఎవ్వరూ వెళ్ళరు. అతడెన్నాళ్ళు అక్కడున్నాడో తెలియదు. తీవ్రమైన తపస్సమాధిలో మునిగిపోయాడు. తన దేహం మీద పురుగులు పాకుతున్నా, దేహాన్ని పురుగులు తొలిచేస్తున్నా,స్మారకం లేదు. తన చుట్టూ ఉన్న ప్రపంచం గురించిన ఎరుకే లేదు. ఎప్పుడో గాని ఆహారం తీసుకొనే వాడు కాదు. శరీరం జీర్ణించి పోయింది. గోళ్ళూ, కేశాలు వికృతంగా పెరిగాయి. ఈస్థితిలో రెండు మూడు సంవత్సరాలు గడిచిపోయాయి. ఎవరో చూచేటప్పటికి అతడి దేహము నందలి అధోభాగం నుండి వచ్చిన చీము, నెత్తురుతో నేలంతా తడిసి పోయి ఉంది. అక్కడి పురుగులు ఆయన శరీరాన్ని ఆహారంగా చేసుకున్నాయి. ఆ తర్వాత ఆయన ఎక్కడకు మారుతున్నా, సాధువులు ఆయన క్షేమాన్ని విచారిస్తూ రక్షిస్తున్నారు. ఆయన ఎన్నో దేవాలయాలు, తోటలు,వాహనాల గదులు, గుహలు మార్చి తపస్సు కొనసాగించారు. 1896లో అక్కడికి చేరినప్పటి నుండి 1950లో దేహం చాలించేంతవరకు ఆయన అరుణాచలాన్ని వీడలేదు. ఆయన ఏ పుణ్యక్షేత్రాన్ని దర్శించలేదు. అన్నీ తీర్థాలు, అన్ని క్షేత్రాలు ఆయనలోనే ఉన్నాయి. కనుకనే 54 సం॥ములు అరుణాచలాన్ని వదలలేదు.

ఆయన అరుణాచలంలో ఉన్న సంగతి తెలుసుకొని పినతండ్రి వచ్చాడు. ఆయనకేమీ సమాధానం చెప్పక పోవటంతో తిరిగి వెళ్ళాడు. తరువాత తన తల్లిగారు, అన్న నాగస్వామి కలిసి వచ్చారు. కాని స్వామి మనస్సు మారలేదు. వారితో మాట్లాడకుండా కాగితంపై ఇలా వ్రాశాడు. “వారి వారి ప్రారబ్ధ కర్మలను బట్టి జగన్నియంత జీవుల గతిని నడుపుతుంటాడు. ఏది జరుగవలెనో అది జరుగుతుంది. ఏది జరుగరాదో అది జరుగదు. ఇది సత్యము. కనుక సర్వోత్తమమైన మార్గం మౌనమే”.

దానితో చేసేది లేక వారు వెళ్ళారు. అప్పటి నుండి స్వామి కొండమీది విరూపాక్ష గుహకు వెళ్ళి మౌనముదాల్చి తీవ్రతపస్సు చేశారు. అనేకమంది స్వామిపట్ల ఆకర్షితులై వారి దర్శనానికి వస్తూ ఉండేవారు. వారి సమక్షంలోఎందరికో శాంతి లభించింది. కొందరు తమ సందేహాలు తీర్చుకొనుటకు వచ్చేవారు. కొందరు సాధకుల కిచ్చే బోధల కోసం వచ్చేవారు. కొందరు తమ సమస్యలను నివేదించుకొనుటకై వచ్చేవారు. ఏకారణంతో ఎవరువచ్చినా వారి నిరాడంబరతకూ, వినమ్రతకు అందరూ మంత్రముగ్ధులయ్యేవారు. ఆయన అందరికీ అన్ని వేళలా అందుబాటలో ఉండేవారు. నలుగురితో బాటే ఆయన కూర్చొనేవారు. క్రమంగా ఆయన చుట్టూ ఆశ్రమం వెలిసింది. 1916వ సంవత్సరంలో ఆయన తల్లి కుమారుని వద్దకు వచ్చి 1922లో చనిపోయే వరకు అంతిమ కాలమంతా కుమారునితోనే గడిపింది.

స్వామి అనుగ్రహం సంపాదించాలని వచ్చినవారిలో కావ్యకంఠ గణపతి శాస్త్రి ముఖ్యులు. ఆయన గొప్పకవి. సంస్కృత పండితులు, బహు గ్రంథకర్త, 12 సం॥లు తపస్సు చేసినప్పటికి ఆయనకు ఫలితం కలుగలేదు. అనేకమంది శిష్యులు గల ఆయన స్వామిని చేరి స్వస్థచిత్తుడయ్యాడు. ఆయనే స్వామికి 'భగవాన్ రమణ మహర్షి' అని పేరు పెట్టిన వారు. ఆ తర్వాత అనేక మంది మహర్షి శిష్యులయ్యారు. రామస్వామి అయ్యర్, శేషాద్రిస్వామి, శివ ప్రకాశం పిళ్ళె, ఎచ్చెమ్మాళ్, బి.వి.నరశింహ అయ్యరు, శుద్ధానంద భారతి, యోగి రామయ్య మొదలగు వారు ఎందరో. వీరుగాక విదేశయులైన హంఫ్రిస్, పాల్ బ్రంటన్, గ్రేంట్ డఫ్ మొదలగు వారెందరో మహర్షిని ఆశ్రయించి చిత్తశాంతిని పొందారు. మనుష్యులేకాదు గోవులు, కోతులు, కుక్కలు, ఉడతలు, నెమళ్ళు.. ఎన్నో. వాటన్నింటిని జంతువులుగా కాక, వారిని స్నేహితులుగా గౌరవించే వాడు మహర్షి.

రమణ మహర్షి ఘనత దేశవిదేశాలకు వ్యాపించింది. అనేక ప్రాంతాల నుండి, అనేక దేశాల నుండి అభిమానులు మహర్షిని దర్శనము చేసుకొని భక్తులుగా ఇక్కడే ఉండిపోయారు.

రమణ మహర్షి అక్షరమణిమాల, విచార సంగ్రహం, అరుణాచలాష్టకం, ఉపదేశసారం అనే కొన్ని గ్రంథాలు మాత్రమే వ్రాశారు.

'నేనెవడను'? అని నీలో నీవు విచారణ చేస్తే మనస్సు అణగి సత్యమైన ఆత్మను తెలుసుకొని ముక్తుడవవుతావు" అనేదే స్వామి యొక్క ప్రధాన ఉపదేశం.

తన సాన్నిధ్యం చేత, చూపు చేత, వాక్కుచేత, ఒక్కొక్క చేష్ట చేత ఆశ్రితుల దు:ఖాన్ని పోగొట్టి శాంతిని, తత్త్వ జ్ఞానాన్ని అనుగ్రహిస్తూ తన అవతార కార్యమును పూర్తిగావించుకొని 1950 ఏప్రియల్ 14 శుక్రవారం రాత్రి గం. 8.47 కు విదేహముక్తులైరి. 1949లో ఎడమ మోచేతిపై లేచిన కురుపు పెరిగి పెరిగి 4మార్లు శస్త్ర చికిత్స, రేడియం చికిత్స చేసినను అణగక భగవానుని శరీరాన్ని కొల్లగొట్టింది. ఎంతోబాధ కలిగించే ఈ పుట్టకురుపు భగవానుని ప్రశాంతతను గాని, అనుగ్రహ కృత్యములను గాని, ఆటంకపెట్ట లేకపోయినది. మత్తుమందు లేకుండా శస్త్రచికిత్స జరుగుతున్నంత సేపూ చిరునవ్వుతో ఉండటం దేహతాదాత్మ్యం వీడిన భగవానునికే చెల్లింది. ప్రపంచంలో లక్షలాది మందికి ఆధ్యాత్మిక చైతన్యం కల్గించిన వారు రమణ మహర్షి. ప్రపంచ ప్రఖ్యాత తత్త్వవేత్త డా॥ రాధాకృష్ణన్ మహర్షిని దర్శించి ఆయన ముక్తుడని సెలవివ్వటం జరిగింది.

కౌపీన ధారులు, ఆజన్మ బ్రహ్మచర్య వ్రత సంపన్నులు, మౌనవ్రతులు, మహర్షులు, బ్రహ్మజ్ఞాన సంపన్నులు, సాక్షాత్ భగవదంశ సంభూతులు, లక్షలాది దేశవిదేశీయులకు ఆరాధ్యదైవము, నిరాడంబరులు, కరుణా సముద్రులు, శాంతి ప్రదాత అయిన భగవాన్ రమణ మహర్షి ఈ

ఉపదేశసారమనే గ్రంథాన్ని వ్రాయడానికి ప్రేరణ 'మురగనార్' అనే ఒక తమిళకవి. దీనికి సంబంధించిన కథ ఒకటి ఉన్నది.

శివ పురాణంలో ఒక కథ ఉన్నది. దారుకావనంలో కొంత మంది మునులు వైదిక కర్మకాండలకు సంబంధించిన యజ్ఞయాగాదులు చేస్తూ జీవిస్తూండేవారు. వారు ఎంతో భక్తి శ్రద్ధలతో ఈ కర్మకాండను సాగించేవారు.వారు చేసే ఈ యజ్ఞ యాగాది కర్మల వల్లనే తమ కోరికలు సిద్ధిస్తాయని, తమకు సుఖ సంతోషాలు కలుగుతాయని, తద్వారా మోక్ష ప్రాప్తి కలుగుతుందని నమ్మేవారు. వారు ఎన్నో యోగసిద్ధులు కూడా పొందటంతో వారిలో కొంత అహంకారం కలిగింది. తాము నిర్వహిస్తున్న కర్మల వల్లనే తమకు ఈ సిద్ధులు లభించాయని,ఇందులో భగవంతుని ప్రమేయం ఏమీ లేదని నిశ్చయించారు. ఎన్ని సిద్ధులు పొందినా వారు సంపూర్ణమైన ఆనందాన్ని, తృప్తిని, పొందలేక పోతున్నారు. వారందరికి ఆత్మజ్ఞానాన్ని కలిగించి, వారి భ్రమలను పోగొట్టి; వారి దు:ఖాన్ని, అసంతృప్తిని పోగొట్టి; వారికి శాశ్వత ఆనందం కలిగించాలనే సంకల్పం కలిగింది పరమశివునికి. వెంటనే పరమశివుడు ఒక యువకుడైన సాధువు రూపంలో కర్మకాండలు సాగిస్తున్న మునుల వద్దకు చేరుకున్నాడు. ఇక్కడే మనకొక అనుమానం కలుగుతుంది. ఏమాత్రం జ్ఞానం లేకుండా, కేవలం యజ్ఞ యాగాది క్రతువులు ఆచరించే మునులకు భగవంతుని సాక్షాత్కారం ఎలా కలిగింది? పైగా వారు తమ కర్మలే తమకు ఫలితాన్నిస్తాయని నమ్మిన వారు గదా! భగవంతుని ప్రమేయం ఏమీలేదని నమ్మినవారు గదా! ఇక్కడే మనం ఒక కిటుకును తెలుసుకోవాలి. శాస్త్రాలలో యజ్ఞ, దాన, తపస్సులు సత్కర్మలని, వాటిని చేస్తూండాలని చెప్పటం జరిగింది.వారుభక్తి శ్రద్ధలతో యజ్ఞ కర్మలను చేశారు. అయితే వాటి కారణంగా కలిగిన సిద్ధులతో అహంకారం పెరిగి భగవంతునికి దూరమయ్యారు. అయినా కర్మలను

వదలలేదు. ఎవరైతే సత్కర్మలు ఆచరిస్తారో, వారికి భగవంతుని అనుగ్రహం తప్పక కలుగుతుంది. ఆ అనుగ్రహం ఒక మహాత్ముని రూపంలోనో, ఒక గురువు రూపంలోనో కలిగి వారి ద్వారా ప్రయోజనం సిద్ధిస్తుంది. మహాత్ముల దర్శనం వల్ల, గురువుల సాంగత్యం వల్ల 'జ్ఞానసిద్ధి' కలుగుతుంది. ఐతే వారిని విశ్వసించి వారి ద్వారా ఉన్నత స్థితికి వెళ్ళేందుకు కొందరు ప్రయత్నం చేస్తారు. కొందరు ప్రయత్న లోపంతో విఫలమవుతారు. అది వేరే విషయం.

ఇప్పుడు జరిగింది కూడా అదే. మునుల యొక్క సత్కర్మల కారణంగానే భగవంతుని అనుగ్రహం లభించింది. అయితే ఆ మునులు దానిని ఎలా ఉపయోగించుకున్నారో చూద్దాం. తమ ఎదుట ప్రత్యక్షమైన యువకుణ్ణి వారసలు చూడనే లేదు. చూచినా పట్టించుకోనే లేదు. వారు వారివారి కర్మలలో నిమగ్నమయ్యారు. అయితే ఆ మునుల భార్యలు మాత్రం ఆ యువకుణ్ణి చూచి అతడి రూపానికి మోహపరవశులై అతడి వెంటబడి పోయారు. అలా ఎంతదూరం వెళ్ళారో, ఎక్కడకు వెళ్ళారో వారికే తెలియదు. అయితే ఆ యువకుణ్ణి వదలకుండా తిరుగుతున్నారు. ఇక్కడ ఈ మునీశ్వరులు తమ భార్యలు కనిపించక పోవటాన్ని గమనించి, చేస్తున్న కర్మలను ఎక్కడివక్కడే వదిలేసి తమ భార్యలను వెతుక్కుంటూ ఆ వనమంతా తిరుగుతున్నారు. అలా తిరిగి తిరిగి ఒక ప్రదేశంలో తమ భార్యలను కనుగొన్నారు. వారుభర్తల వైపుకు చూడకుండా ఆ యువ సాధువు వెంటపడి వెళ్తున్నారు. ఇది చూచిన మునులకు ఆగ్రహం కలిగింది. దీనికంతటికి కారణం ఆ యువసాధువే నని నిశ్చయించుకొని, అతణ్ణి హతమార్చటానికి వారి యోగ శక్తులను, సిద్ధులను ఉపయోగించి అనేక ఆయుధాలు సృష్టించి అతడి మీదికి వదిలారు.అయితే ఎన్ని రకాల ఆయుధాలు తనపై పడుతున్నా ఏమాత్రం చలించకుండా, బెదరకుండా ఆ యువ సాధువు చిరునవ్వుతో ప్రశాంతంగా ఉండిపోయాడు. మునులు తమకున్న సిద్ధులన్నింటిని

ప్రయోగించారు కాని ఆ యువకుణ్ణి ఏమీ చేయలేకపోయారు. భగవంతుడిచ్చిన సిద్ధులు భగవంతుణ్ణేమి చేయలేవు. అతడు చిరునవ్వులు చిందిస్తూ విలాసంగా అటూఇటూ తిరుగుతూన్నాడు. ఈ దృశ్యాన్ని చూచిన మునులకు కనువిప్పు కలిగింది. తమకు లభించిన సిద్ధులు ఏవీ తమను రక్షించలేక పోయాయని, దీనికి కారణం ఆ వచ్చినవాడు సామాన్య సాధుయువకుడు కాదు, సాక్షాత్తు పరమశివుడేనని గ్రహించారు.తమ తప్పులను క్షమించి తమను అనుగ్రహించమని అతని పాదాలపై పడి వేడుకున్నారు. తమ దు:ఖాలన్నీ తొలగి, ఆనందం కలగటానికి తగిన సిద్ధులు ప్రసాదించమని వారు పరమశివుని వేడుకున్నారు. దు:ఖాలు కలగటానికి, అవి తొలగక పోవటానికి కారణం 'సిద్ధులు' లేక పోవటం కాదని, ఆత్మజ్ఞానం లేకపోవటమేనని, ఆత్మజ్ఞానం వల్లనే సమస్త దు:ఖాలు నివృత్తియై శాశ్వత ఆనందం కలుగుతుందని పరమశివుడు వారికి హిత బోధచేసి, వారి అభ్యర్ధనపై వారికి ఆత్మజ్ఞానాన్ని ప్రసాదించాడు.

శివపురాణంలోని ఈ కథను తమిళ కవి 'మురుగనార్' గ్రంథ రూపంలో వ్రాసి, చివరిలో పరమశివుని చేత మునులకు బోధించబడిన ఆత్మజ్ఞానాన్ని మాత్రం వ్రాయకుండా వదిలేశాడు. ఎందుకంటే ఆత్మజ్ఞానాన్ని గురించి చెప్పాలన్నా, వ్రాయాలన్నా కేవలం గ్రంథాలు చదివే కవులకు, పండితులకు అర్హత లేదు. దానికి ఆత్మజ్ఞాన సంపన్నులు, బ్రహ్మ నిష్ఠులైన వారే అర్హులు – అని నమ్మినవాడు మురుగనార్ కవి. అందుకే ఆయన భగవాన్ రమణ మహర్షిని సందర్శించి, తన గ్రంథాన్ని గురించి చెప్పి, చివరిలో పరమశివుని జ్ఞానబోధను తాను విడిచిపెట్టిన సంగతి చెప్పి 'తమరే ఈగ్రంథాన్ని పూర్తిగావించాలి' అని ప్రార్థించాడు. ఆ అర్థించిన సమయం ఎట్టిదో – ఆ కవి అదృష్టం వల్ల, మనందరి అదృష్టం వల్ల మహర్షి అంగీకరించి, తమిళంలో ఈ ఉపదేశసారాన్ని వ్రాశారు. ఆ తరువాత

ఆయనే దీనిని మళయాళం,తెలుగు, సంస్కృతంలోనికి అనువదించారు. ఇది సంస్కృతంలోని ఉపదేశసారం.

ఉపదేశసారం

'కర్మయోగం'

ఇది 30 శ్లోకాలతో ఉన్న చిన్న గ్రంథం. ఈ శ్లోకాలను 'లలిత వృత్తాలు' అంటారు. చిన్న చిన్న పదాలతో సూత్రాల రూపంలో కనిపిస్తాయి. అయితే అనంతమైన అర్థంతో విలసిల్లే జ్ఞానరత్నాలు ఇవి. ఈ 30 జ్ఞాన రత్నాలలో అనంతమైన విజ్ఞానాన్ని మహర్షి నిక్షిప్తం చేశారు. తినబోతూ రుచి అడగటమెందుకు? ప్రధమ రత్నాన్ని చూడండి.

శ్లో॥ కర్తు రాజ్ఞయా ప్రాప్యతే ఫలం ।
కర్మకింపరం కర్మతజ్జడం ॥ -1

ప్రతిపదార్థం :- కర్తు: ఆజ్ఞయా = సృష్టికర్త (భగవంతుని) ఆజ్ఞ ప్రకారమే; ఫలం ప్రాప్యతే = కర్మఫలం వస్తున్నది; కర్మజడం = కర్మ జడం గనుక, కిం = ఏ విధంగా; తత్ కర్మ = ఆ జడమైన కర్మ: పరం = శ్రేష్టమైనది ఔతుంది?

భావం :- జగత్తుకు కర్త అయిన భగవంతుని నిర్ణయం ప్రకారంగానే మనకు కర్మఫలాలు లభిస్తున్నాయి. కర్మ ఏమో జడమైనది. కనుకనే తనంతట తానుగా ఫలితాలనివ్వలేదు. అట్టి జడమైన కర్మ ఏవిధంగా శ్రేష్టమైన దౌతుంది? ఏ విధంగా అది ఆత్మసాక్షాత్కారాన్ని – మోక్షాన్ని కలిగిస్తుంది?

వ్యాఖ్య :- ఏ గ్రంధాన్నైనా ప్రారంభించేటపుడు భగవంతుని స్మరించటం లేదా మంగళవాచకాన్ని ప్రయోగించటం శిష్టాచార సాంప్రదాయం. అనేక ఉపనిషత్తులు, బ్రహ్మసూత్రాలు 'అధ' అనే మంగళ వాచకంతో ప్రారంభించబడ్డాయి. వేదాంతోపన్యాసం ప్రారంభించేటప్పుడు కూడా

ఓంకారంతో ప్రారంభిస్తాం. ఇదంతా దేనికి ? అంటే – మనం ప్రారంభించిన కార్యం నిర్విఘ్నంగా పరిసమాప్తి కావాలి, అనే ఉద్దేశంతోనే ఇలా చేస్తాం. మరి ఇక్కడ కూడా శ్రీ రమణ మహర్షి కర్తు: ఆజ్ఞయా అంటూ జగన్నియామకుడైన కర్తను – భగవంతుని స్మరిస్తూ గ్రంథాన్ని ప్రారంభిస్తున్నారు. కర్త అంటే సృష్టికర్త – స్థితి కర్త – లయకర్తయై, త్రిమూర్తి స్వరూపుడైన పరమాత్మయే. ఆయనే ఈ సమస్త ప్రపంచమునకు కారణమైనవాడు, ఆధారభూతమైనవాడు. అట్టి పరమాత్మ స్మరణతో ఈగ్రంధాన్ని ప్రారంభించటం శిష్టాచార సాంప్రదాయానికి అనుగుణమే. **కర్తు**: ఆజ్ఞయా ప్రాప్యతే ఫలం అంటున్నారు మహర్షి. అంటే భగవంతుని ఆజ్ఞ వల్లనే ఆయన నిర్ణయానుసారంగానే కర్మఫలం లభిస్తున్నదీ అని.

ప్రపంచమంతా కర్మలతో నిండిఉన్నది. ఈ లోకంలో ప్రతి ప్రాణీ నిరంతరం ఏదో కర్మ చేస్తూనే ఉండాలి. కర్మలు చేయకుండా ఒక్కక్షణం కూడా జరగదు. అందుకే భగవద్గీతలో "నహికశ్చిత్ క్షణమపిజాతు తిష్ఠత్యకర్మకృత్" అన్నారు. మానవులు తప్ప మిగిలిన ప్రాణులన్నీ ఏ ఇన్‌టెన్షన్ లేకుండా, ఏ ఉద్దేశము లేకుండా, వాటి ప్రేరణలను బట్టి, అలవాట్లను బట్టి, ఇన్‌స్టింక్ట్‌ను బట్టి అవి కర్మలు చేస్తుంటాయి. కాని మానవుడు మాత్రం బుద్ధిలోని కోరికలకు, సంకల్పాలకు, ఆశలకు, ఆశయాలకు అనుగుణంగా కావాలని కర్మలను చేస్తుంటాడు. కొన్ని నిత్యకర్మలను అతడు అలవాటుగా చేస్తుంటాడు. అవిగాక కొన్ని నైమిత్తిక కర్మలను – అవి శ్రౌత కర్మలు గాని, స్మార్త కర్మలు గానీ, లౌకిక కర్మలు గాని ఒక ఇన్‌టెన్షన్‌తో, ఆలోచనతో, ఆశతో, ఆశయంతో, ఉద్దేశంతో చేస్తుంటాడు. అలా చేసిన కర్మలకు ఫలితాలను పొందుతుంటాడు. కాకపోతే అవి తనకు సంతృప్తిని, సంతోషాన్ని కలిగించనూ వచ్చు; కలిగించకపోనూ వచ్చు.

అయితే ఈ వచ్చే కర్మ ఫలాలన్నీ చేసిన కర్మల కారణంగా వస్తున్నవే గనుక; ఆ ఫలాలనిచ్చేది ఆ కర్మలేనని అవే స్వతంత్రంగా ఫలితాలనిస్తాయని, ఇందులో భగవంతుని ప్రసక్తి ఏమీ లేదు అని మీమాంసకుల అభిప్రాయం. బౌద్ధమతం కూడా అదే చెబుతున్నది. అయితే ఈ అభిప్రాయాలను రమణ మహర్షి ఈ మొదటి శ్లోకం ద్వారా ఖండిస్తున్నారు. వేద ధర్మాన్ని సమర్థిస్తున్నారు.

అసలు ఎవరైనా కర్మలెందుకు చేస్తారు? ఏదో అసంతృప్తి – కొరత ఉండటం వల్ల. ఏమిటా అసంతృప్తి? పరిపూర్ణమైన, దు:ఖ రహితమైన శాశ్వత ఆనందం లేకపోవటమే. ఈ అసంతృప్తి అందరిలోనూ ఉంటున్నది. కాని దానిని తొలగించుకొని శాశ్వత, పరిపూర్ణ, దు:ఖ రహిత ఆనందాన్ని పొందటానికి ఎవరికి తోచిన కర్మలు వారు చేస్తున్నారు. అందరూ ఒకరకంగా చేయటం లేదు. అందుకే అందరికీ ఒకే రకమైన ఫలితమూ కలగటం లేదు.

ఫలితాలను కర్మలే స్వయంగా ఇస్తున్నాయా? అని పరిశీలిద్దాం. కొందరు ఒకేరకమైన కష్టం చేస్తూ ఉంటారు. కాని వారికి వచ్చే ఫలితంలో తేడా ఉంటున్నది. ఇద్దరు రైతులు ప్రక్కప్రక్కనే ఉన్న పొలాల్లో ఒకే పంటను పండిస్తారు. ఒక్కరి చేతనే పొలం దున్నించారు. ఒకేరకం విత్తనాలు, మందులు కొనివాడారు. ఒకే విధమైన వ్యవసాయం చేశారు. అయినా వారికి వచ్చే ఫలితాలు ఒకేరకంగా ఉండటం లేదు. ఎందువల్ల?

ఇద్దరు విద్యార్థులుచక్కగా చదివి మంచి మార్కులతో పాసయ్యారు. ఇద్దరూ డాక్టర్లయ్యారు. కాని ఇద్దరికీ వేరు వేరు ఫలితాలు. ఒకరికి మంచిపేరు ప్రఖ్యాతులు వచ్చినయ్. ఆదాయం బాగా ఉన్నది. మరొకరికి ప్రాక్టీస్ ఏ మాత్రం లేదు. ఎందువల్ల?

ఒకడు చాలా తెలివిగలవాడు. అతడి స్నేహితుడు తెలివి

తక్కువవాడు. ఇద్దరూ ఒకే వ్యాపారం ప్రారంభించారు. తెలివిగలవాడు దివాలా తీశాడు. తెలివి తక్కువ వాడు గొప్ప లీడింగ్ షాపు నడుపుతూ టౌన్‌లోనే ప్రథముడుగా ఉన్నాడు. ఎందువల్ల?

కర్మలకే గనుక ఫలితాలనిచ్చే శక్తి ఉంటే అవి తప్పకుండా ఒకే కర్మకు ఒకే ఫలితం ఇవ్వాలి గదా! అలా ఇవ్వలేదేమి?

మంచి లాభం రావాలని వ్యాపారం చేస్తే నష్టం వస్తున్నది. ఇంత రావాలి అనుకొంటే అంతే రావటం లేదు. ఒక్కొక్కప్పుడు ఊహించనంత లాభాలొస్తున్నాయి. అంటే ఫలితాలను పొందటంలో ఏదో అదృశ్య శక్తి హస్తం ఉందన్నమాట. అదే భగవంతుడు. కర్తు: అని చెప్పటం జరిగింది.

నిజంగా అదృశ్యశక్తి అయిన భగవంతుడే కర్మఫలాలనిచ్చే వాడు అని చెప్పడానికి గొప్ప రుజువు ఉన్నది. ఏమిటది?

మనం ఎప్పుడో చేసిన కర్మలకు ఫలితాన్ని ఇప్పుడు పొందుతున్నాం. అసలు ఎన్నో జన్మల ముందు చేసినకర్మల ఫలాన్ని ఇప్పుడు పొందుతున్నామంటే ఆ కర్మల యొక్క జ్ఞానాన్ని తెలిసిన వాడు, ఆ కర్మలను చేసినప్పుడు చూచినవాడు, ఆ కర్మల ఫలం అప్పుడు పొందకుండా చనిపోయి మరొక రూపంలో ఇప్పుడు పుట్టినా అతడే ఇతడు అని గుర్తించగల సర్వజ్ఞుడు, కర్మలు చేసిన వాడు చనిపోయినా తాను చనిపోకుండా శాశ్వతంగా ఎప్పుడూ ఉండేవాడు ఒకడు ఉండబట్టే గదా! ఆ కర్మలకు తగిన ఫలాన్ని నిర్ణయించి ఇప్పుడు ఇస్తున్నాడు. అంటే ఆ సర్వజ్ఞుడు, చావుపుట్టుకలు లేకుండా అన్ని కాలాలలో ఉన్న నిత్యుడు, నిరాకారుడు, సర్వవ్యాపకుడు, కర్మల గతికి నియామకుడు అయినవాడు ఆ భగవంతుడు గాక మరెవరు? కర్మలేమో జడం గనుక వాటికి ఈ శక్తి లేదు. కనుక భగవంతుడే 'కర్మఫల ప్రదాత' అని అంగీకరించక తప్పదు. అందుకే

భగవంతుని కర్మాధ్యక్షుడు అంటారు. ప్రతి కర్మకు దానిని నిర్వహించిన క్రమాన్ని బట్టి, దాని వెనుకనున్న ఉద్దేశాన్ని బట్టి, తగిన ప్రతిఫలాన్ని ఎప్పుడివ్వాలో, ఎలా ఇవ్వాలో, ఎంత ఇవ్వాలో నిర్ణయించేది భగవంతుడే. ఇచ్చేది ఆయనే.

నిజంగా కర్మలు చేసేది నేను. కాని ఫలితాలు మాత్రం నా చేతుల్లో లేవు. ఉంటే ఎప్పుడూ మంచి ఫలితాలే తెచ్చుకుంటాను గాని, చెడ్డ ఫలితాలను, దు:ఖ ఫలితాలను, అసంతృప్తి కలిగించే ఫలితాలను ఎందుకు తెచ్చుకుంటాను? అంటే కర్మలు చెయ్యటం నాచేతుల్లో ఉన్నదే గాని ఫలితాలు మాత్రం నా చేతుల్లో లేవు. జీవుడి చేతుల్లో లేదు. అంటే దీనికి కారణం జీవుని కన్న వేరైనది ఒకటి ఉండాలి. అదే భగవంతుడు. అందుకే గీతలో "కర్మణ్యే వాధికారస్తే మాఫలేషు కదాచన" అన్నారు. అంటే కర్మలు చేయటంలోనే నీకు అధికారం ఉన్నది. ఫలితం కోరవద్దు అని. అంటే ఇక్కడ నిజమైన అర్ధం ఫలితం పొందటంలో నీకు అధికారం లేదు అని గాదు, అధికారం తప్పకుండా ఉన్నది. తప్పకుండా ఫలితాన్ని పొందుతావు. అయితే 'మాఫలేషు' అంటే ఫలితం కోరవద్దు. అంటే ఫలితం మీద దృష్టి వద్దు అని. ఎందుకంటే నీవు కోరిన ఫలితం వస్తుందో రాదో తెలియదు. ఎలాంటి ఫలితం వస్తుందో, ఎప్పుడు వస్తుందో కూడా తెలియదు. ఫలితం మీద దృష్టి పెట్టినచో తగిన ఫలితం – కోరిన ఫలితం రానప్పుడు దు:ఖపడాలి, బాధపడాలి, నిరాశ నిస్పృహ చెందాలి. కనుక అసలు ఫలితం మీద దృష్టి పెట్టకుండా నీ కర్మలు సాగించు అని మాత్రమే. దీని వల్ల కర్మలకు తగిన ఫలితాలను నిర్ణయించి ఇచ్చేవాడు భగవంతుడే అని అర్ధమౌతుంది. ఆయన ఎటువంటి పక్షపాత బుద్ధి లేకుండా, ఏ పొరపాటు పడకుండా, లెక్కప్రకారం, చట్ట ప్రకారం – ఆయన చట్టం ప్రకారం, ధర్మంగా రావలసిన దానినే ఇస్తూ ఉంటాడు.

నిజంగా కర్మలే ఫలితాల్ని ఇవ్వాలి అంటే ఫలాన్ని లెక్కగట్టే తెలివి వాటికి ఉండాలి. చేసే వాని ఉద్దేశాన్ని కనిపెట్ట గలిగే తెలివి వుండాలి. వాయిదాల పద్ధతి లేకుండా ఎప్పటి ఫలితాల్ని అప్పుడే ఇవ్వాలి. ఎందుకంటే ఎప్పుడో ఇద్దాం అంటే పుచ్చుకొనే వాడు ఉండొచ్చు. పోవచ్చు. మళ్ళీ అతణ్ణి కనిపెట్టాలంటే సాధ్యమా? కానేకాదు. ఎందుకంటే కర్మలు జడం. జడమైన కర్మలు ఫలాన్ని నిర్ణయించి ఇవ్వలేవు. ఒకడుకూలిపని చేస్తాడు. సాయంత్రానికి అతడికి కూలి డబ్బు రావాలి. ఆ పనే ఇస్తున్నదా? లేదు.ఆ పనిని బట్టి లెక్కగట్టి యజమాని ఇస్తున్నాడు. ఒకవేళ ఆరోజు అతడు తీసుకోలేకపోతే మరు రోజు ఇస్తున్నాడు.అంటే ఫలాన్ని స్వయంగా కర్మ ఇవ్వలేదు అని తేలిపోయింది.

ఇట్టి జడమైన కర్మ శ్రేష్టమైనదా? ఉత్కృష్టమైనదా? మోక్షదాయకమైనదా? జీవిత సాఫల్యానికి నమ్మకోదగినదా? అని మహర్షి ప్రశ్నిస్తున్నారు – కర్మకింపరం? అని. అంటే జడమైన కర్మలు నీకు శాశ్వతానందాన్నివ్వలేవు. జన్మ సాఫల్యాన్ని కలిగించలేవు. కనుక పరంకావు. మరి అట్టి కర్మలను జన్మజన్మలలోనూ అలా చేసుకుంటూ పోవటమేనా ? –అలా కర్మలను చేసుకుంటూ పోతుంటే ఏం జరుగుతుంది? 2వ శ్లోకంలో

శ్లో॥ కృతిమహోదధౌ పతన కారణం ।
ఫలమశాశ్వతం గతి నిరోధకం ॥ –2

ప్రతిపదార్థం : కృతి మహోదధౌ = కర్మలనే మహాసముద్రము నందు, పతన కారణం = పడిపోవటానికి కారణమవుతాయి, పలం అశాశ్వతం = కర్మల యొక్క ఫలం శాశ్వతం కాదు, గతి నిరోధకం = మోక్ష మార్గానికి ఆటంకం కలిగిస్తాయి.

భావం : కర్మలను అలా చేసుకుంటూ పోతే కర్మ సముద్రంలో మునిగి పోవటమే జరుగుతుంది.పోనీ కర్మ ఫలాలు శాశ్వతంగా ఉండేవా? అంటే

మావద్ద లభించే అన్ని పుస్తకముల వివరముల కొరకు ఈ క్రింది లింక్(URL) పై క్లిక్ చేయండి :

http://www.srichalapathirao.com/catalog

"శ్రీ రమణమహర్షుల 'ఉపదేశసారం'" గ్రంధంపై పూజ్య గురుదేవులు "శ్రీ దేవిశెట్టి చలపతిరావుగారు" చేసిన వ్యాఖ్య 150 పేజీలకు పైగా ఉన్న పుస్తకములు మా వద్ద లభించును

Ebooks మీరు DOWNLOAD చేసుకొనుటకు రూ.150/- లేదా పుస్తకమును మేము మీ ఇంటికి పంపాలంటే (courier ఖర్చులు అదనం కలిపి) ONLINE లో చెల్లించుటకు -

Click & Pay us through Paytm :

http://srichalapathirao.com/images/paytm_QR_WWWSRICHALAPATHIRAOCOM.png

లేదా

Pay us through Net Banking :

http://srichalapathirao.com/PDFs/Bank.pdf

మీకు మరేదైనా సందేహం ఉంటే *care@srichalapathirao.com* కు ఈమెయిల్ పంపగలరు లేదా *+91 80085 39770 OR +91 95388 58115* నంబర్లకు ఫోన్ చేయగలరు

అన్ని పుస్తకములను లేదా కొన్ని పుస్తకములను లేదా గురుముఖతా ప్రవచనములను (వీడియో ప్రవచనముల కొరకు) శ్రవణం చేయుటకు DVD, External Hard Disk లేదా Audio CD, Pen Drive కొరకు ఈ క్రింది లింక్(URL) పై క్లిక్ చేయండి :

http://www.srichalapathirao.com/catalog